

[Udenrigsministeren]

indflydelse, Danmark kunne udøve i et samspil med andre allierede.

Det er denne traditionelle danske rolle og indflydelse, der står på spil i den debat, der føres i folketinget i dag. Spørgsmålet er: skal vi fortsat være en troværdig allieret med indflydelse og dermed sammenhængende ansvar; eller skal vi sætte indflydelsen på spil ved at afvise ansvaret? Den grad af medansvar, vi er villige til at påtage os, også for ubehagelige beslutninger, afgør den grad af lydhørhed, vi kan regne med at møde for vore synspunkter. Spørgsmålet er ikke, om vi skal vise mod til at standse rustningsvanviddet, nej, spørgsmålet er, om vi skal vedkende os et medansvar for de midler, som er nødvendige for at betrygge vores sikkerhed, eller om vi, mens vi søger at holde os selv uden for risikoen, skal regne med, at andre i egen interesse vil bistå os uanset vores eget bidrag.

Spørgsmålet er også, om vi ved at være med i et samarbejde skal påtage os et ansvar for vores sikkerhed, eller om vi ved at isolere os skal pådrage os et ansvar for, at de våbenkontrollforhandlinger, som vi alle sætter så store forhåbninger til, mislykkes, fordi modparten mener at have bedre kort at spille på end forhandlinger.

Til slut skal jeg sige, at jeg må forstå diskussionen her i dag på den måde, at socialdemokratiet er i tvivl om mange ting, men at man i socialdemokratiet ikke vil løbe fra den del af indgåede forpligtelser, som allerede er iværksat, altså de meget omtalte 26 mill. kr., at man i socialdemokratiet ikke vil udelukke, at man, når tiden er inde, afhængigt af den internationale udvikling, vil være rede til at deltage i det videre arbejde, og at man i øvrigt har lagt megen vægt på fra socialdemokratiets side at understrege sin støtte til Danmarks deltagelse i NATO-medlemskabet. Det havde naturligvis været bedre, hvis vi havde været fritaget for meget af den usikkerhed, der har været, men dagens debat har dog vist en betydelig klarere linje i socialdemokratiets politik, end man kunne have frygtet forud for debatten.

Steen Folke (VS):

Jeg kom med en generel kommentar til udenrigsministerens indlæg i første runde, som jeg ikke skal gentage. Jeg vil slå ned på et enkelt punkt i udenrigsministerens første

tale, fordi jeg mener, at det udmærket illustrerer hele den holdning, som regeringen og de borgerlige partier indtager i denne sag.

Udenrigsministeren gentager troskyldigt i sin tale det amerikanske standpunkt, at der under forhandlingerne med Sovjetunionen i Genève, jeg citerer:

»... ikke er noget grundlag for at forhandle tredjelandssystemer som UKs og Frankrigs, der i øvrigt ikke af disse betragtes som mellemdistancesystemer.«

Den sidste eftersætning kan man unægtelig trække lidt på smilebåndet ad i betragtning af de atomvåbens rækkevidde, som både England og Frankrig besidder.

Jeg synes, at det mest interessante er, at de borgerlige partier og regeringen uden videre følger det amerikanske standpunkt. Tænk nu, hvis situationen var den omvendte! Hvis det var Sovjetunionen, der under disse forhandlinger insisterede på, at man ikke skulle tage hensyn til langtrækkende atomraketter, som fandtes i, og som der blev rådet over af to andre Warszawaagtlande. Tænk, hvis situationen var den! Hvilket ramaskrig ville der ikke komme fra de borgerlige partier om den sovjetiske forhandlingsposition. Naturligvis kunne man ikke se bort fra, at der fandtes selvstændige atomvåben i andre Warszawaagtlande i forbindelse med sådan nogle forhandlinger.

Men nu er situationen den modsatte, og så insisterer man på det amerikanske standpunkt, at de franske og engelske atomvåben kan man slet ikke tage med ind i denne sammenhæng. USA insisterer på alene at se spørgsmålet om de sovjetiske SS-20 raketter i relation til planerne om NATOs 572 mellemdistanceraketter. Sovjetunionen skal ikke blot se bort fra Frankrigs og Englands selvstændige atomvåben, men også se bort fra de fremskudte amerikanske a-våben i Vesteuropa, de våben, der befinder sig på amerikanske flyudstationeret i Vesteuropa. Russerne skal se bort fra de u-både, der sejler rundt i europæiske farvande, bevæbnet med langtrækkende Poseidonraketter. Det er den borgerlige holdning til, hvad der er en rimelig forhandlingsposition. Den er identisk med det, der bliver sagt fra Det hvide Hus til enhver tid.

Jeg vender mig derefter til socialdemokratiet og til noget af det, både hr. Lasse Budtz og hr. Anker Jørgensen sagde, og også noget af det, de ikke sagde. Først om de famøse 26